

Ezután második pontként megnézzük a másfél hét múlva sorra kerülő vasárnapi perikópát, az elején ismertetett módon.

Mikor már belejöttünk, 2-3 órát vesz igénybe az egész. És ráadásul baráti, testvéri együttlét. Olyan hasznos és kellemes, hogy alig várjuk. Gyülekezés közben vagy pihenésképpen el lehet mondani egy-két jó viccet vagy a hét folyamán történt nevezetes eseményeket, meg lehet beszélni a gondokat, közösen keresve kiutat egy-egy nehéz helyzetből, s együtt lehet örülni az eredményeknek. Így összehangolódik, összeforr az életünk, szinte egy család leszünk. A bibliaórák gyakorlata nemcsak prédikációink minőségében és a Szentírással való meghittségünkben, hanem egymás felé való megnyílásban, közösségi szellemünk fejlődésében is nagyon kedvező változást hozott. Mindez persze nem jelent semmi észrevehető anyagi megterhelést, mert különben már meg is ástuk a nagyszerű kezdeményezés sírját. Minden alkalommal másutt jövünk össze, és a vendéglátás majdnem hogy csak jelképes: feketekávé, üdítő ital, egy-két csomag bolti sütemény, vagy netán saját termésű gyümölcs. Lényeg az írás, az azzal való töltekezés és a testvéri együttlét.

Confrater

ÖKUMENIKUS JUBILEUM TERÉZ ANYÁÉKNÁL

Lapunkban már megemlékeztünk a Szeretet Misszionáriusainak ezüstjubiläumáról. (Legújabb számadataik: több mint 1100 nővér 90 házban, ebből 60 Indiában; 150 testvér 10 központban.) A kalkuttai központ jubileuma egyben nagy ökumenikus esemény volt. Szeptember 28-tól október 7-ig Teréz anya mintegy 12 nővér kíséretében mindennap más és más hitvallás templomában vett részt hálaadó istentiszteleten: hinduknál, buddhistáknál, muzulmánoknál, zsidóknál, párszknál, ortodox, örmény, methodista keresztényeknél stb. Hallatlan esemény volt ez Indiában: először hívtak meg keresztényeket keleti vallások templomaiba! A buddhista templomban az istentisztelet végén két villanygyertyát ajándékoztak Teréz anyának, amelyek — mondták — mindig fognak égni. Az egyik a nővérek kápolnájának öröklámpájába került. A zsinagógában főleg az ószövetségből olvastak. Teréz anyát arra kérték: olvassa el a Magnificatot! Az istentisztelet után a főrabbi bevitte Teréz anyát és kísérőit a szentek szentjébe, és megmutatta nekik a prófétatekercseket. Az „Isten gyülekezete” templomban az emberek tapsoltak, énekeltek és azt kiáltották: „Amen”, „Alleluja”, „Dicsérvük Istent”, „Áldás Teréz anyára!” A párszi tiszteletes ezt mondta beszédében: „Teréz anya egészen odaadta az életét Krisztusnak, Urának és Mesterének, és minden munkáját mindig az övének tekintti. Anyám, üdvözlöljük ma itt. Köszöntjük, mert nem nyereségért, nem is személyes felmagasztalásért dolgozik, hanem szeretetért, és ez az a nyelv, amelyet mindnyájan megértünk. Ha volna egyetemes vallás, az egyetlen tényezőn alapulna: az Isten teremtményei iránti szereteten.”

Október 7-én, magán a jubileum napján, reggel 6.30-kor az anyaház kápolnájában misézett a kalkuttai érsek és vele együtt a társulat paptagjai. Michael Gomes ministrált: ő és családja fogadta be annak idején Teréz anyát. Az alapítónőt nővérei vették körül. Ott volt Teréz anya néhány régi

betege, akit 25 évvel ezelőtt az utcáról szedett föl: „a legbecsesebb jubileumi ajándékunk” — írja egy nővér. A szentmise végén ujjongva csendült fel a Te Deum.

A tudósítások szerint világszerte az öröm és az egyszerűség jegyében folyt az ünnepség. Rómában Poletti bíboros koncelebrált 60 pappal a lateráni bazilikában. „Éreztük — írja Sr. Frederick, Teréz anya helyettese —, mennyit várnak el tőlünk az Egyházban, és ettől nagyon átéljük kicsinységünket.” Taborában (Tanzania, Afrika) szentségimádást tartottak, a kápolna egész nap zsúfolva volt gyerekekkel, felnőttekkel. Este a misén a prédikáció ennek a negyedszázadnak csodálatos történetéről szólt. A nép táncra perdült örömben, hogy a nővérek hozzájuk is elkerültek. A legbájosabb epizód talán a New York-i Szent Patrik székesegyházban történt. Cooke bíboros két püspökkel és másokkal misézett együtt. A tömegben volt egy ütődött apró emberke. Először „kiszívta” a homiliát tartó püspököt: ezekhez a szavaihoz: „Jézus szeret mindenkit és minden embert”, hangosan hozzáfűzte: „közülünk”. Majd pedig csatlakozott a felajánlási körmenethez, amelyben két „szeretet misszionáriusa” és két munkatárs vitte az oltárra az adományokat. Ekkor egyikük, egy pap, levette az elkészített kehelyről a manipulust, és a kezébe adta. (A papi öltözetnek ez a karon viselt darabja ma már általában nincs használatban. Ünnepléses főpapi misén a püspök a mise közben vette karjára.) Így vonultak most már öten az oltárhoz, ő szépen átnyújtotta, amit rábíztak, és ünneplésesen a helyére ment. Így Isten családjának ez az egyik „legkisebb” tagja stílusosan megkapta az őt megillető megbecsülést. Valaki azt mondta, hogy Miasszonyunk bohócára emlékeztette.

Teréz anya így búcsúzott P. Gorrée-től (a francia munkatársak vezetője, a szemlélődő rendekkel való kapcsolatok irányítója), aki szintén részt vett a kalkuttai ünnepeken: „Nagyon hangsúlyozza a szegények nagyságát és emberi méltóságát, és hogy micsoda öröm, ha segíthetünk nekik. Kitüntetett jog a szegényeknek szolgálni.” Majd így folytatta: „A távolban élők imái nélkül semmire sem mennénk itt. Imádkoztasson sokat értünk és azokért, akiket senki sem szeret.”

S.

A FRIBOURG-I „ÉCOLE DE LA FOI”

1969-ben alapította Jacques Loew domonkos atya és René Voillaume, a Foucauld-féle „kistestvérek” általános főnöke.

Az ismertető füzet a célkitűzéssel kezdődik: „Olyan férfiakat és nőket kiképezni, akik boldogok, hogy ma élnek és hirdethetik Jézus Krisztus misztériumát.” A hit iskolája tehát egyben az öröm iskolája is.

Aki iskolát mond, megismerésre gondol. De a megismerést itt bibliai értelemben kell venni, abban az egzisztenciális és tevékeny értelemben, ahogyan pl. Szent Pál beszél a filippieknek Krisztus megismeréséről (3.8-10).